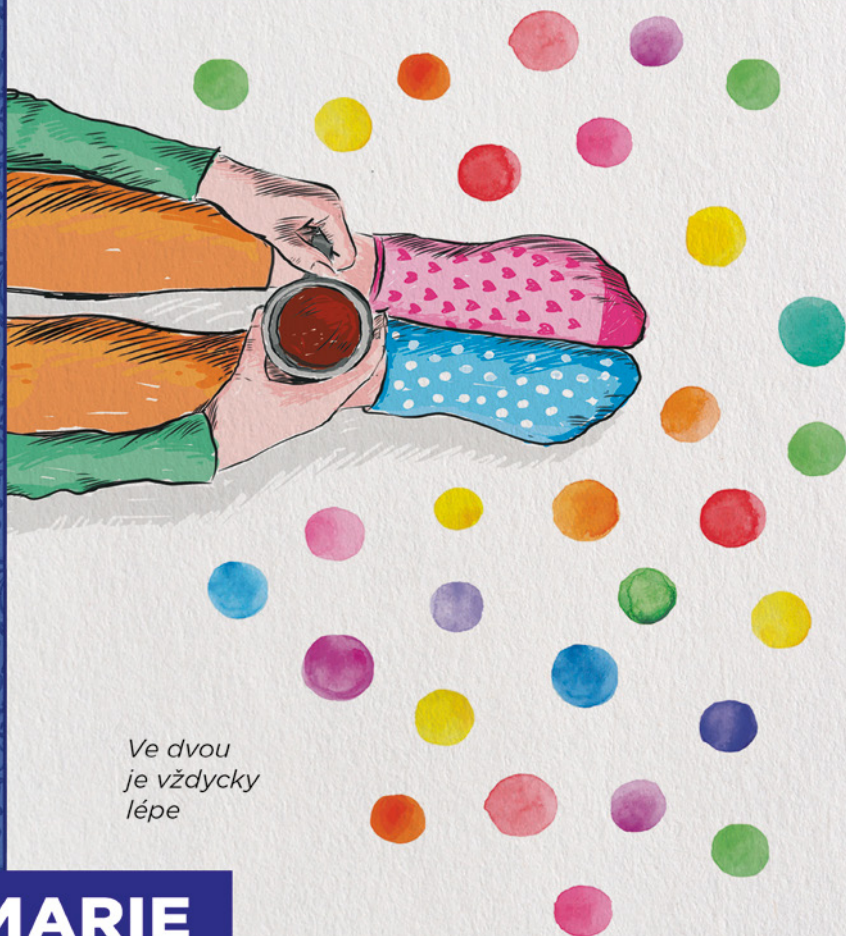

LÁSKA VE SVĚTĚ LICHÝCH PONOŽEK

*Ve dvou
je vždycky
lépe*

**MARIE
VAREILLEOVÁ**

edice **7** lásky

Alice právě dorazila do Paříže a má jediný cíl: začít od nuly a dát dohromady sebe i svůj život. Ze všech pracovních nabídek jí vyšel jen podivný start-up s neobvyklým projektem na párování ztracených ponožek. Alice to ještě netuší, ale setkání, která ji tu čekají, jí obrátí život naruby. Že by to nakonec bylo to nejlepší místo pro nový začátek?

„Komedie o sourozenecké lásce, ve které se snoubí něha s humorem a přináší příjemné čtenářské chvíle.“

- čtenářská recenze

„Postava Alice si vás získá už od prvních stránek. A co když jsou liché ponožky z titulu prostě symbolem spřízněných duší, o které postavy románu v životě přišly?“

- čtenářská recenze

MARIE VAREILLOVÁ

Láska ve světě lichých ponožek

MARIE VAREILLEOVÁ

LÁSKA
VE SVĚTĚ
LICHÝCH
PONOŽEK

Přeložila Hana Davidová

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

La vie rêvée des chaussettes orphelines © Charleston,
une marque des éditions Leduc.s, 2019
Translation © Hana Davidová, 2020
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-478-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-477-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-139-7 (print)

*Mému Vincentovi,
velké lásce mého malého života*

Náhoda neexistuje, existují jen setkání.

– *Paul Éluard*

Úspěch je schopnost jít od jednoho neúspěchu
k druhému a neztrácet nadšení.

– *Winston Churchill*

Alicin deník

Londýn 20. srpna 2011

Dneska ráno jsem měla první sezení u psycholožky. Chuť tam jít jsem měla asi takovou jako skočit do Temže. Byla jsem trochu nervózní a před elegantní budovou v Notting Hillu, kde má ordinaci, jsem si vykouřila cigaretu. Svou první po půldruhém roce. Zbytek krabičky jsem vyhodila a před návratem domů se polila voňavkou. Nechci, aby to Oliver věděl.

Oliver právě přišel z práce. Počkám, až si v předsíni sundá kabát. Už jen podle oděru je mi jasné, že přinesl fish and chips z hospody dole v domě. Svou integraci do londýnského prostředí bere nesmírně vážně. Od chvíle, kdy jsme se sem přestěhovali, je rozhodnutý žít podle všech základních klišé turistických průvodců, pije černé pivo, třikrát týdně jí fish and chips, k snídani si dává červené fazole a každý den o páté si nalije čaj s kapkou mléka. Každou chvíli čekám, že se tu zjeví v uniformě královských gard, aby mi předvedl výměnu stráží před Buckinghamským palácem.

Zato mně se stýská po Spojených státech. Neříkám mu to, ale toužím se tam vrátit.

To sezení nakonec nebylo tak hrozné. Popravdě řečeno, není to tak, že bych doopravdy potřebovala nějakou terapii, ale jestli to Oliverovi dělá radost... Psycholožka toho moc nenamluvila, jen se zeptala na pár věcí ohledně mého problému a na závěr mi dala zvláštní radu, ať píšu.

„A co mám psát?“ zeptala jsem se s vykulenýma očima, „já psát neumím...“

„Nejde o psaní žádného románu, Alice, stačí, když si povedete deník, kde budete vyprávět o svém životě.“

„Proč?“

„Protože psaní přináší úlevu a krom toho může pomoci objasnit některé skryté nebo potlačené emoce.“

„Já nemám o čem psát, já jsem úplně normální holka.“

„Co myslíte, Alice, tím ‚normální‘?“

„Prostě se mi nikdy nic neděje.“

„Zkuste tedy automatické psaní, zaznamenejte všechno, co se vám mihne hlavou, bez jakéhokoli přemýšlení. Takže dvě stránky, Alice, do příštího sezení.“

Rovnou jsem si koupila sešit. Spíš proto, že mi přišla roztomilá jeho látková žlutě puntíková obálka než z opravdového přesvědčení. A taky se mi moc líbil citát na té obálce: Náhoda neexistuje, existují jen setkání.

No. To nic nemění na tom, že do něj nebudu mít co psát, protože skutečnost je už taková: nic zajímavého se mi nikdy neděje.

2018

PODZIM

*„I’m so tired of playing it nice,
Holding doors and being polite,
I’m not the sweet girl they want me to be
I’m sorry, Baby, but I need to break free.“*

Scarlett S. R. a Modrý Fénix, Set Me Free

B udík na nočním stolku přeskočil z 5.44 na 5.45. Sedám si v posteli, nerozsvěcím. Protáhnu se (tři vteřiny), odpojím mobil (čtyři vteřiny) a vypnu režim letadlo (dvě minuty). Položím ho na noční stolek, v dokonalém zákrytu s okrajem postele, právě do poloviny vzdálenosti mezi lahvičkou s prášky na spaní a sklenicí vody, která leží přesně deset centimetrů od tuby s krémem na ruce. Natáhnu ruku po sklenici... a ...

Ruka chňapne do prázdna, jednou, podruhé, potřetí. Nikde žádná sklenice. Žádný krém na ruce.

Nic srovnaného.

Žádný řád.

Chaos.

Dýchej, Alice.

Vypínač není tam, kde má být. Zběsile šátrám, rozsvěcím. Tohle není moje postel ani můj noční stolek, ani můj pokoj. Zpotí se mi ruce. Na okamžik ztuhnu, nejsem schopna myslet. Nemůžu dýchat. Přijdu pozdě. Abych byla v práci v 7 hodin, musím přijet na stanici Wall Street v 6.53, což se nestane, když nastoupím do metra v 6.32 nebo později, vyrazit z domu tedy musím v 6.24. A to ještě platí jen v případě, že na rohu William Street a Pine Street nebudu čekat na zelenou déle než minutu.

Aby to všechno bezchybně klaplo, musím být nutně v 5.45 z postele.

Je ale 5.47.

Z hloubi vzpomínek ke mně zaznívá vlídný a uklidňující Angelin hlas.

Dýchej, Alice.

5.48. Panika v tu ránu rozežene ospalý opar v hlavě po prášcích na spaní. Já nikdy nechodím pozdě. Nikdy. Poprvé za čtyři roky, šest měsíců, dva týdny a čtyři dny zřejmě nepřijdu do práce přesně v sedm hodin. Možná až v 7.04, nebo ještě hůř: v 7.13.

Mechanicky se levou rukou chytím pravého zápěstí. Jakmile ucítím ohmatané přívěsky svého náramku, okamžitě se mi z paměti vynoří šumění vln hladících vlhký písek a vůně slaného větru na pláži v Narragansettu. Radostná vůně dětství. Slyším moře a dunění větru, kterým proniká křik racků a houkání sirén lodí mířících na Block Island. Pomalu, zhluboka dýchám a počítám do čtyř.

Znovu mi v uších zazní ten uklidňující Angelin hlas.

Dýchej, Alice, to bude v pořádku.

Jedna. Nadechnu se.

Dvě. Vzpomenu si. Jsem v hotelu.

Tři. Jsem 3623 mil od New Yorku.

Ne, tady se počítá v kilometrech.

Jsem 5834 kilometrů a kousek od svého domova: jsem v Paříži.

Čtyři. A nepřijdu pozdě do práce. Žádnou práci už nemám.

Tlak na hrudníku slábne. Vzduch se mi vrací do plic. Otevírám oči. Pokoj je dokonalý. Všechno čisté, bílé, srovnané, uspořádané. Židle u stolu, desky s nabídkou hotelových služeb, poznámkový blok s ořezanou tužkou, všechno perfektně vyrovnané.

Všechno je v pořádku.

Nikam nepřijdu pozdě. Schůzku mám až v deset. Dnes se svět nezhroutí.

Už tři týdny jsem neměla záchvat úzkosti. Angela měla pravdu, ten ukvapený odjezd byl nebezpečný, člověk musí zvládnout spoustu emocí a nových situací. Já ale odjet musela, nebylo na výběr.

Pečlivě ustelu postel a několikrát zkontroluju, jestli nikde nezůstal žádný varháněk. Přesně rozmístím polštáře a setru mikroskopický prach usazený na jemné smetanové látce. Pokojská by to neudělala líp. Bude mě mít za pošuka nebo za hlupáka. A bude mít pravdu.

Tyhle rituály nemáš zapotřebí, Alice. Musím se naučit zvládat úzkostné stavy. Musím se vzchopit, abych vypadala normálně.

S nadlidským úsilím rozhodím polštáře, stáhnou pokrývku a zmačkám prostěradlo. Zakážu si pohled na záhyby a na tu zkázu v podobě pokrývky zmuchlané na úhledném čtverci postele. Musím si dát život dohromady a začít nanovo, proto jsem přeletěla Atlantik. Tady můžu žít jako normální holka. Normální holka, které se nikdy nic nepříhodilo.

10.04. Schůzka je už o čtyři minuty zpožděná. Dvě stě čtyřicet vteřin mého života je ztracených, mrtvých, pohřbených v nicotě světa. Šedesát minut v jedné hodině. Šedesát vteřin v jedné minutě.

Už asi posté si utáhnu culík na hlavě. Tomu nerozumím. Na to, aby se někam přišlo včas, se stačí včas vypravit. Já přece nežiju v jiném časoprostoru než ostatní, a stejně jsem evidentně jediná bytost na tomhle světě, která pochopila to velké tajemství života, kterému ještě valná většina lidstva na kloub přijít nedokázala:

Čas na cestu = čas v dopravním prostředku
+ čas chůze + časová rezerva.

Někdy mám pocit, že mně jediné bylo dáno znát tu děsivou pravdu: čas se nám krátí. Ty, kteří v bezvýznamných činnostech promrhávají nejcennější hřivnu, kterou nám vesmír dal, bych ráda upozornila: nevím, jestli jsi v obraze, ale jednoho dne umřeme. Život je krátký, netrvá věčně, každá chvíle se počítá. Čas vyprchá a vezme s sebou jakoukoli možnost vrátit se zpátky, zanechá jen lítost, úlomky mušlí uvázlé na pláži při odlivu.

Stop.

Nadechnout se.

Myslet na něco jiného.

Je pošmourno, začal se právě snášet déšť jemný jako svatební závoj, a já si přesto rozepínám kabát.

Pařížské nebe je nízko a je zatažené, teplota ale stoupla nejmíň na padesát stupňů Fahrenheita. Kolik je to stupňů Celsia? Musím se naučit počítat v celsíích.

Ze stanice Belleville se valí proud lidí, otevírají se deštníky, jako by se jeden po druhém rozevíraly obří šedé květy. Jedna chvátající žena přede mnou klopýtne, jen taktak ji chytím za paži. Je těhotná. Polekaně se jí zeptám:

„Neublížila jste si?“

„Ne, to je v pořádku, děkuju!“

Je vystrašená a zjevně dohání zpoždění, skloní se a chce sbírat obsah své kabelky rozsypaný po asfaltu. Pospíším si:

„Neshýbejte se, já to udělám.“

Sbírám její věci, mobil, balíček kapesníků, propisku a několik drobností.

„Jé, děkuju,“ řekne a úlevně si přitom oddychne, „mě tak bolí záda...“

Usmějeme se na sebe a její vřelý výraz mi na chvíli dodá sílu. Potlačím instinktivní nutkání položit ruce na její oblé břicho, vzdmuté tím malým životem schovaným uvnitř. Popřeje mi hezký den a zmizí v lidské vřavě, jsem zase sama. Cítím, jak mi pod nohama drnčí projíždějící metro. Dva miliony dvě stě tisíc obyvatel. Paříž bzučí, chvěje se a překypuje životem. Udělala jsem správně, že jsem přijela právě sem. Je to ideální místo na to zmizet, rozplynout se v davu těl bez tváří, zapomenout na svět a nechat svět, aby na mě taky zapomněl.

„Alice Smithová?“

Přede mnou stojí drobná žena v béžovém pršiplášti. Elegantní padesátnice s prošedivělými vlasy stočenými do lakem vyztuženého drdolu. Stisknu jí ruku.

„Dobrý den!“

„*Marvelous!* Já jsem Jane Thompsonová z agentury Field a Thompson,“ řekne mi dokonalou angličtinou, „mluvily jsme spolu po telefonu...“

„Těší mě!“

„Pojďte se mnou,“ zavelí rázně a rozevře mi nad hlavou kostkovaný deštník. „Jak sama uvidíte, je to pár kroků od stanice metra Belleville.“

Odkašlu si, zrovna tohle jsem po ní nechtěla.

„Já myslela spíš čtvrt Marais nebo Montmartre...“

Zastaví a rozesměje se.

„A proč ne rovnou Disneyland, když už jste u toho! Já vím, že Američani milují Marais a Montmartre, ale to jsou přišerně turistická místa. V Marais se o víkendu ani nedá projít ulicemi, jak jsou zacpané chodníky; a Montmartre je dál od centra a je to tam taky zamořené turisty a kapsáři. A upřímně řečeno, při vašem rozpočtu ani nemá cenu o něčem takovém uvažovat...“

„No to je fakt.“

Zklamání zakryju posmutnělým úsměvem. Bláhově jsem se viděla v bytečku s dřevěným krovem a výhledem na baziliku Sacré Coeur, ale je mi trapně, že vypádám, že dám na tak hloupá klišé.

Cestou mjííme čínskou restauraci, veřejnou prádelnu a řeckou restauraci, kde se ve výloze otáčí na rožni flákota masa s odkapávajícím tukem. Vzpomenu si na fotografie osvětlené fasády muzea d’Orsay nebo zahrady Palais-Royal lemované arkádami, o kterých jsme si povídali na hodinách francouzštiny. Naučila jsem se pojem „haussmannovský styl“. Vybavím si svou americkou učebnici, kde pod obrázkem majestátní budovy s ozdobně kovanými balkony stálo: „... *pochází z období řady rozsáhlých stavebních úprav probíhajících pod taktovkou prefekta Haussmanna v polovině 19. století.*“

To znamená, že vzhledem k postapokalyptickému stavu svého bankovního účtu můžu rovnou zapomenout na rue Rivoli, Montmartre a Marais, a rozhodnu se tedy důvěřovat Jane Thompsonové. Zastaví před oprýskanými vraty do dvora domu vtěsnaného mezi orientální pekařství a základní školu. Natuká kód a přidrží mi dveře.

„Jde o bývalé servisní patro, uvidíte, že je to světlé a velice klidné místo.“

Energicky oklepe deštník na popraskané dlaždice vstupní haly. Vyjedeme výtahem do šestého, posledního, patra a vejdemo do malého bytu. Obývací pokoj se otevírá do plně vybavené kuchyňské části, tady tomu říkají „americká kuchyně“, vysvětlí mi madam Thompsonová. „Tak se vám aspoň nebude stýskat po domově.“ Poslední nájemník všechno předělal, je tu funkční nábytek, vestavěné skříně, pohovka, hifi věž se dvěma reproduktory... Střešním oknem do pokoje navzdory špatnému počasí proniká dost světla. Do tří metrů čtverečních koupelny se dokázala vměstnat i vana. Místo je malé, neosobní, bílé a čisté.

V obývacím pokoji otevřu jediné okno a mrknu, co je venku. Byt je orientovaný na sousední školu, je sem slyšet hluk města a občasné zatroubení, ztrácející se v šelestu deště. Vybavím si skoro nepřetržitě kvílení houkaček na Manhattanu a vrčení klimatizací během celého léta. Nevím, jestli se mi tohle místo zamlouvá, ta jeho střídmost mě uklidňuje a zároveň mě z ní trochu mrazí.

Rozezní se ostré zvonění a na školní dvůr pod okny se vyvalí houf dětí. Hrají si v tom dešti, barevné kapuce natažené přes hlavy. Symfonie jásavých výkřiků, která doléhá až ke mně, mi vykouzlí úsměv na tváři. První od chvíle, kdy jsem přijela. A byt rázem vyzařuje něco přívětivějšího – možná je to tím zvonivým dětským smí-

chem na školním dvorku, ale já mám pocit, že dokonce voní horkou čokoládou.

Zatímco znovu obhlížím ty dvě místnosti, Jane Thompsonová si mě koutkem oka měří. Vypadá to, že můj strohý černý kostým a úhledný culík ji uklidnily.

„Kolik jste zatím navštívila bytů?“

„Tenhle je první. Bylo by možné tu hifi věž s reproduktory dát pryč? Zabírá moc místa.“

„Ano, uvidím, co na to majitelka, ale nevím, proč by měla být proti.“

„A taky mám malého kocoura, nemůže to být problém?“

„Ale kdepak,“ vykřikne s širokým úsměvem, „majitelka miluje zvířata a já taky! A jak se ten váš kocour jmenuje?“

„David,“ řeknu a zavřu okno.

Koukne překvapeně, musí jí vrtat hlavou, jestli je to nějaká americká mánie, dávat domácím zvířatům lidská jména.

„Tak jo, chtěla bych si ten byt vzít, a čím dřív, tím líp. Jaké je tu nájemné?“

„Tisíc sto eur, včetně poplatků... Vím, že je to nad váš rozpočet, ale Paříž je drahé město a...“

„Mně to vyhovuje.“

Lež. Je to přílišně drahé a budu si muset rychle najít práci, ale já to zvládnou. Musím se pohnout. Zůstat v hotelu by mě stejně přišlo draž a taky musím co nejdřív vyzvednout Davida z útulku, kde jsem ho musela nechat, protože do hotelu se s kočkou nesmí.

„Výborně, tak jestli máte s sebou pas, rovnou si ho okopíruju u nás v kanceláři, je to pět minut odtud, a do zítřka sepíšu smlouvu...“

„To je skvělé.“

„Ovšem ve Francii se k nájemním smlouvám přistupuje velmi striktně. Potřebuju nějaké záruky – příjem

za poslední měsíc, daňové přiznání, výpis z vašeho bankovního účtu a budu chtít kontakt na vašeho předchozího pronajímatele.“

A tři rozkvetlé protěže, sklenku čerstvého mléka lamy a papěřovo požehnání..., řeknu si v duchu a nasadím chápatý výraz.

„Ano, můžu vám dát nějaké kontakty v New Yorku...“

„Dobře, a jestli jste bydlela na více adresách, rozhodně mě spojte s co největším počtem osob, čím víc budu mít garancí, tím větší bude mít vaše složka vážnost.“

Na několik vteřin jsem se zamyslela.

„Před pár lety jsem bydlela v Londýně, mohla bych vám taky dát adresu svého bývalého domácího.“

„Jistě, Londýn, *marvelous*, můžeme to tak udělat.“

Zjevně se jí ulevilo, jako by zeměpisná blízkost Anglie přidávala zárukám na solidnosti. Mně ta prostá zmínka o Londýně trhá srdce, ale zatnu zuby a zdvořile se usměju.

Alicin deník

Londýn, 22. srpna 2011

7.05 p. m.

Dobrá.
Když moje psycholožka chce, abych si psala deník, tak budu psát. Jde jenom o to, sázet slova pěkně jedno po druhém. Žádná věda. Aby se neřeklo, že jsem neudělala všechno, co je v mých silách.

Dilema: mám se do toho pustit ve stylu „Můj milý deníčku“? Nebo si mám vymyslet nějakého imaginárního přítele, kterému to všechno budu svěřovat? V tom případě si budu muset najít někoho inspirativního. Koho? Co třeba „Drahá profesorko McGonagallová“?

Mno. Z toho jde strach.

Co nějaký super hezoun? „Milý Ryane Goslingu...“ Nebo nějaký jiný známý herec, jaksepatří sympatický. Sympaťák vzbuzující důvěru. „Milý Bruci Willisí...“?

Mohla bych svůj život líčit Bruci Willisovi? Nepochybně spíš než profesorce McGonagallové.

Právě jsem si po sobě přečetla tyhle řádky. Oliver měl pravdu, když mě posílal k odborníkům, zjevně potřebuju psychoanalýzu.

The End tohoto deníčku.

8.20 p. m.

Milý Bruci Willisi,
klid, jsem zpátky.

Ležím v naší posteli. Oliver má nějakou práci na počítači, jako každý večer, a já si udělala bylinkový čaj. Mezitím jsem si na Wikipedii vyhledala „automatické psaní“: „Automatické psaní je způsob psaní, do nějž nezasahuje vědomí ani vůle.“

Vlastně jde o to, psát cokoliv jakkoli, a na to moje schopnosti bohatě stačí.

Takže bez přemýšlení, bez uvědomění a bez zásahu vůle ti, milý Bruci (můžu ti říkat Bruci?), automaticky napíšu, co se mi stalo ze života:

Moje spotřeba těhotenských testů se vymyká běžné spotřebě při plánování početí. Na ledničku jsem si vyvěsila kalendář a ke každému datu ovulace červenou fixou nakreslila srdíčko. Stydím se, je ale třeba, aby Oliver věděl, které dny se máme milovat. Tedy přesněji: které dny máme pracovat na miminku. Teď už to není milování, ale dělání dítěte. Ze sexu se stala dřina, úporné cvičení, které nakonec vždycky přináší zklamání. Ani žhavý pohled tvého kolegy Clivea Owena, Bruci, už ve mně nevzbudí ani jiskřičku touhy.

Svůj čas dělím mezi dvě hlavní aktivity: buď čekám na ovulaci, nebo čekám na menstruaci.

A protože si nejružnější příznaky zapisuju snad do všech existujících aplikací, dokážu každou z těchhle událostí předpovědět s přesností na minuty.

To jsou, jen tak mimochodem, vlohy naprosto k ničemu.

Fáze číslo 1: Dny, které následují po plánovaném pracovním milování, jsou jedna dlouhá kalvárie, kdy za spermií prožívám její závod na cestě k mé děloze. V duchu ji povzbuzuju mocnými pokřiky jako nějaká ujetá roztleskávačka a představuji si, jak sebou mrská se startovním číslem 1 na zádech a bravurně vybírá zatáčky, aby předběhla všechny kamarády ze třídy. Mezitím si moje nemožné vajíčko s přihloupkým úsmě-

vem hopsá vejcovodem a hledá tu spřízněnou spermii, ale nejspíš se mu na ni nepodaří nikdy narazit.

Fáze číslo 2: *Vymýšlím si nevolnost, únavu, bolestivé vazy a pŕlnoční chutě na čokoládový fondán se šlehačkou (uznávám, že ten poslední bod nemusí být nutně nezvratným důkazem těhotenství. Která normální bytost by skoro pořád neměla více či méně intenzivní chuť na čokoládový fondán se šlehačkou?).*

Fáze číslo 3: *Jsem přesvědčená, že jsem těhotná, jsem protivná na Olivera (to hormony), jím za čtyři (pro případ, že by to byla trojčata) a přestávám si kupovat tampony (na příštích devět měsíců je určitě nebudu potřebovat), to vše do chvíle, než si udělám těhotenský test den před datem pravidelné menstruace (na kterou, sakra, už nemám tampony).*

Fáze číslo 4: *Poslední den svého menstruačního cyklu vstanu za úsvitu a zavřu se na záchodě, tak abych nevzbudila Olivera. Zdvořile odpovím na úsměv sériového vraha nevinátek a zabijáka nadějí natištěného na krabiče a pak se omluvím testu, že ho musím počurat. Snažím se na něj co nejvíc zapůsobit, těhotenské testy se totiž rády stavějí do opozice. Říkají „ano“, když člověk doufá, že uslyší „ne“, a „ne“, když chce slyšet „ano“. Pak se mu podvolím a čekám tři minuty, které trvají asi tak dvě a půl století (a ne zrovna nejzábavnější, jako třeba desáté a dvanácté století ve stylu Hry o trůny). Dřepím na míse, ani se nenamáhám natáhnout si kalhotky, s očima upřenýma na to malé bílé okénko odpočítávám vteřiny a modlím se ke všem božstvům vesmíru, aby se tam ukázalo plus. Jasně, nebo třeba rozmazané. Chci prostě jen jedno jediné malé „plus“.*

A „plus“ nikde.

Počítám do deseti a mám vztek, když pomyslím na všechny těhotenské testy udělané ve stejnou chvíli po celém světě, na ty pozitivní, které přinesly pláč, a na ty negativní, u kterých se skáče radostí. Život je nespravedlivý, až naprosto absurdní.

Oliver na mě čeká přede dveřmi. Ani mu nemusím říkat, jak to dopadlo, protože už jsem celá ubrečená. Bere mě do náruče, chlácholí mě, ať se na to vykašlu, že jsme mladí, máme ještě čas... Dvacet šest let, to je nakonec na dítě ještě málo. Problém ale je, že jemu je o deset víc.

Někdy ještě test vyhrábnu zpod banánové slupky v odpadkovém koši. Jen pro případ, že by se výsledek nějak změnil.

„Plus“ pořád nikde.

Návrat do fáze číslo 1.

Dopředu si tedy cigaretu, jen jednu (někdy dvě, ale nikdy tři), abych se dala do kupy, a začnu ten koloběh nanovo. Ovulační testy každé ráno, kyselina listová, hormonální jóga a červené srdíčko na lednici.

Hormonální testy, ultrazvuk ani další endoskopická vyšetření dělohy (ušetřím tě lékařských podrobností, Bruci) neodhalily žádné anomálie. Oliver měl větší štěstí než já: jeho testy si vyžádaly jen jeden samoodběr vzorku při koukání na DVD s pornem z osmdesátých let.

Jedna věc je na celé té zkušenosti dobrá (Oliver mě povzbuzuje, že mám něco dobrého vidět na každé zkušenosti): získala jsem panoramatické video vlastní dělohy, které si budeme moct za pár let doma společně zkouknout.

Už ani nepiju, už (skoro) nekouřím, skončila jsem s ká-fem, černým čajem, jídlem z fastfoodů, chodím spát v deset a dala jsem se na meditace. Leju do sebe pupalkový olej, láduju se kyselinou listovou, železem, ovocem, všemožnými semeny. Zdravější než já je už jen dalajlama. Chodila jsem ke kinezio-logům, osteopatům, hypnotizérům, a dokonce k jednomu kou-či přes vaječníky, který o sobě tvrdí, že je reinkarnací aztéc-kého kněze. Plakala jsem, modlila se. Nebylo to k ničemu. Už sedmnáct měsíců to zkoušíme, a pořád nejsem těhotná.

Moje žádost o podnájem byla vyřízena kladně. S Davidem v přepravní bedýnce v jedné ruce a kufrem v druhé jedu metrem a znovu vystoupím na stanici Belleville. V New Yorku jsou ulice číslované, kolmé nebo souběžné. Uspořádané. Tady není žádná rovná osa, ve spletitých ulicích vládne absurdní chaos. Nakonec najdu cestu a dorazím do realitní kanceláře, kde nachystaná nájemní smlouva čeká už jen na můj podpis.

Jane Thompsonová mě přivítá se širokým úsměvem.

„Alice, už na vás čekám! Tady vám vracím pas. Nevěděla jsem, že celé vaše příjmení je Smith-Rivièrová... Máte něco společného se Scarlett Smith-Rivièrovou?“

Cítím se nesvá, odvrátím pohled.

„To víte, jenom ve Spojených státech je víc než dva miliony Smithů a jméno Rivièr je ve francouzštině skoro stejně běžné, takže statisticky bude i pěkných pár tisíc Američanů, kteří se jmenují Smith-Rivièr...“

„To ano... V každém případě vám musím poděkovat, že jste mi poslala spojení na majitele bytu, ve kterém jste bydlela v Londýně, ten člověk je *marvelous*! Dala jsem mu vaši novou adresu, má nějakou poštu, kterou by vám chtěl poslat.“

Jakmile se Jane Thompsonová mohla ubezpečit, že v bytě nehodlám organizovat drogový kartel, je přímo roztomilá. Rozplývá se nad Davidem, který vrní blahem, a já zatím pročítám a podepisuju nájemní

smlouvu. Pak mi svěruje tři svazky klíčů od mého nového domova.

Když tam dorazím, rychle si vybalím zavazadla. Přivezla jsem si jen to nejnnutnější, většina mých věcí je ještě v kontejneru na cestě přes Atlantik. Davidův pelíšek dám k nohám postele u sebe v pokoji a kočkolit mu nechám pod oknem v obýváku. Baletním krokem obezřetně projde oba pokoje a nakonec se stočí do klubíčka na gauči. Poškrábu ho na hlavě a uleví se mi, že vypadá tak spokojeně.

„Doufám, že se ti tu bude líbit, kocourku.“

Potom si zajdu dolů do supermarketu koupit mražené lasagne. Dám je do mikrovlnky, jsou hotové právě ve chvíli, kdy se vracím z koupelny omotaná ručníkem s rozcuchanou a ještě mokrou hlavou. Vlezu si do pyžama, sednu si k počítači a začnu pročítat maily.

Od: Sophie Henriová

Komu: Alice Smithová

Datum: 5. září 2018

Předmět: Vyrozumění uchazeče

Milá Alice,

s lítostí Vám musím oznámit, že i navzdory kvalitám, které jako uchazeč nabízíte, Váš profil neodpovídá požadavkům společnosti Brit Finance.

Přeji Vám mnoho úspěchů.

Sophie Henriová
vedoucí personálního oddělení
Brit Finance

Přečtu si ten mail čtyřikrát a pokusím se zahnat stres, který ve mně vyvolal. Je to jen jedna odpověď. Absolvovala jsem i jiné pohovory, podala jsem i jiné žádosti. Nikdy se nic nepodaří hned napoprvé. Pokračuju ve čte-

ní e-mailů. Přečtu si od a do zet každou reklamu, každý spam, i automatické odpovědi v nepřítomnosti. Úplně vidím Angelu, jak otáčí oči v sloup, ale je to prostě silnější než já. Říká se, že když v Tokiu zatřepotá křídly motýl, může to vyvolat tornádo v Texasu. Takže když mi něco posílají, musím si to přečíst. Jestli prošvihnu nějakou zásadní informaci, řetěz následků by mohl někde ve světě vyvolat děsivé drama. Když uznám, že opravdu nic životně důležitého neproklouzlo, zruším odběr newsletterů a jdu spát. Na nočním stolku si pečlivě vyrovnám krém na ruce, krabičku s léky na spaní a sklenici vody.

Už přestalo pršet, pootevřela jsem střešní okno. Vezmu si jeden prášek a už v oparu polospánku poslouchám ozvěnu domu nesoucí se ze dvora až ke mně, hlasy lidí, kteří spolu žijí, jedí, hádají se nebo se milují, a padne na mě smutek. A pak, jako by vycítil, že se v podkrovním pokojíku rozhostil pocit osamění, se ke mně přijde schoulit David a začne se mi třít čumákem o tvář. Samým vděkem ho беру do náruče a broukám mu ukolébavku. Prášek na spaní mě nakonec přemůže a usnu bezesným spánkem.

Zaklapnu za sebou dveře bytu a dlouze si vzdychnu. Já ve Francii nikdy žádnou práci nenajdu. Srovnám boty pěkně podél zdi, pak se svalím na kanape a na kolena si pro útěchu položím tu svou vrnící chlupatou kouli.

Vracím se z posledního z pohovorů, na které mě pozvali po desítkách dopisů poslaných ještě z New Yorku. Nepřijali mě: už někoho vybrali a schůzku se mnou zapomněli zrušit, jak mi se zkormouceným úsměvem vysvětlila personalistka. Spolkla jsem svou hrdost i slzy zklamání, které se mi vzpříčily v krku. Řekla jsem jim, že se nic nestalo, ať mi zavolají, kdyby se náhodou uvolnilo nějaké jiné místo, a už jsem se nemohla dočkat, až budu na ulici, abych se mohla vybrečet.

Do Paříže jsem přijela už před deseti dny a zatím jsem dostala jen samé negativní odpovědi. Tenhle pohovor byl má poslední šance. Zabořím tvář do hebkého Davidova krku a smutně si povzdechnu

„Myslíš, kocourku, že mě někdo bude vůbec někdy chtít?“

Dolehne na mě únava nashromážděná za poslední týdny. Musím sebrat veškerou energii, abych se vůbec dokázala svléknout a naložit do horké vany. Hraju si s chomáčky voňavé pěny a snažím se přitom uspořádat myšlenky. S těžkým srdcem myslím na New York a na život, který jsem tam opustila. Na všechny své úspory, na malé jmění nastrádané za čtyři roky kariéry ve finan-

čnictví, které se před mým odjezdem vypařily. Únava mi ničí morálku a ta špetka optimismu, která mi ještě zůstala, se rozpouští v mýdlové vodě.

Když se zachumlaná v županu vrátím do pokoje, ozve se z počítače pípnutí oznamující, že mi došla zpráva. Hlava mi třeští čím dál víc, bolest usazená mezi očima mi vystřeluje do spánků. Vím, že čím víc nechám narůstat únavu, tím náchylnější budu k úzkostné krizi, ale došlý mail se musí přečíst. Takové je pravidlo. A pravidla se musejí dodržovat. Vždycky. Mám novou zprávu na LinkedInu, od někoho zcela neznámého.

Od: Christophe Lemoine

Komu: Alice Smithová

Datum: 10. září 2018

Předmět: Nabídka zaměstnání

Dobrý den, Alice,
na LindkedInu vidím, že hledáte zaměstnání v Paříži. Jsem zakladatelem start-upu s velmi silným potenciálem, jehož zaměření a obchodní model zatím spadají do kategorie důvěrných informací, a proto Vám ho nemůžu podrobněji přiblížit. Váš profil by v souvislosti s budoucností našeho projektu pro nás mohl být zajímavý.

Pokud ještě nejste vázaná jinde, navrhuji, abychom se sešli zítra v 10.30 v coworkingovém centru The Space, rue du Mail 67, 75002, Paříž.
S pozdravem

Chris Lemoine

Ten mail si přečtu čtyřikrát. Žádná informace ani o podniku, ani o pozici. Můj on-line životopis říká, že jsem pracovala v oboru fúzí a akvizic u jedné prestižní investiční banky. To znamená, že nemám zkušenost s pod-

nikovými financemi a už vůbec ne s fungováním start-upu. Nechápu, proč by podnikatele, jako je Christophe Lemoine, měl můj profil nějak upoutat.

Ale naplánoval schůzku.

Na konkrétní hodinu.

Na konkrétní místo.

Jestli odmítnu, naruším mu časové plány. Možná že když si přeorganizuje den, bude to muset udělat i dalším lidem a porušení ustanoveného pořádku vyvolá chaos. Někdo, kupříkladu otec od rodiny, by mohl vyjít z domu o něco dřív, zrovna ve chvíli, kdy kolem pojede taxík, a čistě proto, že byla schůzka posunutá, by ho, nebo ne-dejbože kočárek s jeho dítětem, mohlo srazit auto...

Dost.

Přestaň.

Udělá se mi mírně nevolno a migrénu začnu cítit až v zátylku.

Je to jen v mé hlavě, nemusím tomu podlehnout.

Žádné katastrofické myšlenky.

Prsty obejmu zápěstí. Nemám náramek. Odložila jsem si ho před mytím. Položím si čelo do roztřesených dlaní. Nemám právo narušovat vesmírem nastolený řád. Co je jednou dáno, je třeba dodržet. Vždycky. *To není pravda. Život se skládá z nepředvídatelných událostí,* našeptává mi vzdálený Angelin hlas. Nadechnu se a pomalu počítám.

Jedna, dva, tři, čtyři.

Dýchej.

Potřebuju práci, jakoukoli. Jinak si budu muset půjčit peníze od Angely a ta si o mě bude dělat starosti. Znepokojoval ji a zase jí ničit život svými problémy, to je to poslední, co bych chtěla.

Od: Alice Smithová
Komu: Christophe Lemoine
Datum: 10. září 2018
Předmět: Re: Nabídka zaměstnání

Dobrý den, Christophe,
děkuji Vám za zprávu. Velice ráda se s Vámi sejdu.
Na shledanou zítra

Alice Smithová

Je teprve 13.17, a já už padám únavou. Před očima mi explodují černé blyštivé body, jako bych byla někde v nočním klubu. Zatahnu závěsy na okně do dvora, odkud se brzy ozve zvonění ohlašující přestávku. Pečlivě si skládám oblečení. Čtyřikrát za sebou, abych měla jistotu, že nikde nezůstane žádný záhyb. Srovnám židli u stěny, jednou, podruhé... *Dost.* Vklouznu pod peřinu, spolknu prášek. David se ke mně přitulí.

Když se probudím, je už tma. Krize pominula, byla jen lehká, i když přišla nebezpečně brzy po té předchozí. Připojím se na Deliveroo a objedná si cheeseburger se slaninou a hranolky s roztaveným čedarem. Pomyslím na Angelu, která poslední čtyři roky trávila marnou snahou vylepšit mé stravovací návyky. Ale já už od včerejška nic nejedla a chci si, aspoň po čas jídla, myslet, že jsem zase ve Státech.

Není zvláštní, že mi tenhle Chris Lemoine napíše zrovna ve chvíli, kdy mě začne přecházet veškerá kuráž? Podivná shoda okolností. Pokud tedy člověk věří na shody okolností. Ovšem já na ně nevěřím. Nevěřím na náhodu ani na štěstěnu. Věřím v řetězení událostí tak, jak zamýšlí vesmír, v neúprosný řád světa, kde má každé minikolečko své místo a roli v soukolí a kde může sebe-nepatrnější smítko vyřadit z provozu celý mechanismus.

Zatřepotání motýlích křídel v Tokiu vyvolá katastrofu na druhém konci světa. To je všechno.

Udělám si čaj a na LinkedInu si najdu Christopa Lemoina. Je s podivem, že mu trvalo osm let, než získal diplom na jedné, jistě velmi prestižní, univerzitě v Montrealu, a od té doby založil devatenáct start-upů. Zvednu obočí nad tím úctyhodným seznamem. Všechny si je postupně vygoogluju.

Christophe Lemoine zjevně, krom jiného, vymyslel skládací cestovní naběračku, recyklovatelné prostěradlo a aplikaci na výklad tvaru mraků. Zdá se, že je přeborníkem v krachování: jeho devatenáct firem to zabalilo. Technické problémy, finanční problémy, problémy s obchodním modelem, právní problémy, problémy s pirátstvím... jediný start-up, kterému se podařilo vzbudit zájem tisku a vyšly o něm seriózní články, nabízel řešení počítačového zabezpečení a všechna důvěrná data, která měl chránit, omylem rozeslal mailem místo newsletterů na desítku tisíc adres. Nemusím zdůrazňovat, že dotyčné články zdaleka nepěly chválu. Nad nezdolností toho vášnivého podnikatele se musím usmát. Vždycky jsem měla určitou slabost pro lidi, kteří nikdy nic nevzdávají.

Ozve se zvonek. Jdu otevřít, převezmu si papírový sáček s burgerem, poděkuju poslíčkovi a dám mu dýško, za které nešetří díky. Pak si jdu zase sednout před monitor počítače. Jídlo poctivě spořádám do posledního hranolku a prohlédnu si přitom fotografie mladého usměvavého podnikatele, David mi u toho zvědavě asistuje. Zeptám se ho:

„Tak co, připadá ti jako sympaták?“

Místo odpovědi se mi na kolenou schoulí do klubíčka. Povzdechnu si. Jako kdybych snad měla na výběr. Ta trocha peněz, které mi zbyly, padla za nájem. Ať je to místo, jaké chce, já ho musím získat.

Sdílené kanceláře The Space, nového pařížského coworkingového centra, byly zřízeny v bývalé továrně na horkovzdušné balony. Původní dřevěné trámy, natřené nabílo, podpírají obří prosklenou střechu. V tom čistém minimalistickém dekoru podtrženém živou zelení a designovými sedačkami si připadám jako uvnitř instagramového *feedu* a zároveň jako v bazaru.

Usměvavá hosteska, sotva pětadvacetiletá, což tu bude asi věkový rekord, když vezmu v potaz holčinu s koloběžkou a kluka v teplákovce, kteří kolem mě právě prošli, mi výměnou za americký řidičák dá svítivě oranžovou vstupní kartu. Nechá si ho jako záruku pro případ, že by mě potouchle napadlo tu kartu ukrást, abych ji mohla zpeněžit na eBayi.

Utáhnu si culík, upravím černé sáčko kalhotového kostýmu a snažím se pokud možno rovně sedět na obzvlášť nepohodlném stříbřitém pufu.

„Alice?“

Otočím hlavu. Předě mnou stojí muž se širokým úsměvem na tváři.

„Ano, to jsem já,“ odpovím a podám mu ruku.

„Těší mě. Já jsem Christophe, Christophe Lemoine.“

Má přátelský stisk ruky, hnědé vlasy rozčepýřené v promyšleném rozcuchu a vzhled dokonalého hipstera: z uší mu jako dvě bílé anténky vykukují bezdrátová sluchátka, na nohou má tenisky v ceně páru bot od Lou-

boutina a džíny ručně seprané buddhistickým mnichem v Nepálu. Pohled hnědých očí zpoza brýlí s výraznými obroučkami na mě působí upřímně a přátelsky a jeho úsměv je stejně neodolatelný jako na fotografiích, které jsem si mohla prohlédnout na internetu. Představuju si, že má jistě nějaký šarm, vůči němuž ovšem vzhledem k jeho jedenáctiminutovému zpoždění zůstávám zcela netečná.

„Pojď za mnou, dáš si kávu? Nebo zelený čaj? Colu bez cukru? Limonádu s příchutí chilli-liči?“

„Skleničku vody, děkuju.“

Srovnám s ním krok, on si zatím tluče něco do smartphonu. Svírám rukama řemínek kabelky a lituju, že jsem si nevzala prášek na uklidnění. Na všech pohovorech jsem zatím pohořela proto, že mě tyhle věci děsí a ze strachu se stávám odtažitá. Když si to tak vybavuju, tak ti, kteří mě na personálních odděleních viděli, „měli problém postihnout mou osobnost“. Být chladná a mít odstup, to byl jediný způsob, jakým jsem dokázala zakrýt svou úzkost.

„Děkuju, Alice, že sis udělala čas tak brzy. Nastěhovali jsme se sem před třemi týdny. Je to tu fajn, ne?“

Proskleným výtahem vyjedeme do posledního patra a otevře se před námi rozlehlý *open space*. Velká prosklená stěna nabízí volný průhled až na Sacré-Coeur. Tahle stavba mě odjakživa fascinuje. Snažím se nedávat najevo nadšení amerického turisty, který nikdy nevytáhl paty z rodného ranče. Nedokážu si ale pomoci a aspoň zpomalím, abych se tím pohledem mohla pokochat.

Přestože je většina kanceláří ještě neobsazená, vládne tu nepopsatelný nepořádek. Krabice, šanony, rozházené papíry, pingpongová páłka, podložka na jógu, a dokonce jedna ponožka... Nechápu, proč po sobě lidi neuklízějí. Stačí přece každou věc po použití vrátit na své místo. To přece není nic tak složitého. Tváří